

HET VERLOREN EI.

Dik had een mooie bruine kip.
Die kip had een mooi nest in den hooiberg.
En weet je, waarom ze daar zoo lang in bleef zitten?
Omdat er tien mooie, witte eieren onder haar lagen.
Zoo nu en dan hoorde de bruine een zacht, vreemd gepiep, dat van héél ver leek te komen.
Dan brak een der eierschalen, en er kwam een heel klein, wollig kuikentje te voorschijn.
Zoo had de bruine al heel gauw negen van die kleintjes. Ze hield ze onder haar vleugels, waar het lekker warm was.
„Piep... piep.... piep!” zeiden de kuikentjes alle negen.
„Maar waar is mijn laatste?” klokte de Bruine. „Ik had tien eieren. En ik zie maar negen kleintjes?”
En ze klokte haar kuikentjes bij elkaar.
„Klok-klok-klok!” zeide ze.
Dat beteekent: „Nu gaan we eens wandelen.”
Trots liep ze den tuin in. Want zē wou haar kindertjes aan Dik en zijn moeder laten zien.
„O, moeder,” riep Dik. „Kijk eens! De bruine met kuikentjes! Wat alleraardigste diertjes!”
„Hoeveel zijn er?” vroeg moeder.
En Dik telde ze. 't Waren er negen.
„'t Kan niet,” zei moeder. „De bruine zat op tien eieren. Dan moet er nog één zijn. Waar kan die wezen?”
Toen telde zijn moeder de kuikens nog eens.
Zij telde er óók negen.
„'k Zal eens in den hooiberg kijken,” zei Dik. „Misschien is hij daar wel.”
Toen holde hij weg, zoo snel hij kon.
En daar lag het ei nog in het nest!
Dik nam het in zijn hand.
Maar hij was zóó druk, dat hij het op den grond liet vallen. Pats!

Daar brak het! Dik schrok er van, maar.... och, nee, 't was niets erg. Dat ei deugde immers toch niet meer.

Wat was dat nou? Wat hoorde hij?

„Piep-piep-piep,” ging het angstig.

En wat zag Dik?

Dat het ei gebroken was, en, dat er een kuikentje uit de gebroken schaal kroop!

Dat was nu het tiende! Die had zelf de schaal niet kunnen open pikken.

Dik nam het voorzichtig in zijn handen, en liep er mee naar moeder.

Onderweg kwam hij de Bruine al tegen, die met haar kleintjes op stap was.

Hij gaf haar ook haar tiende kleintje, en zij nam het onder haar vleugels.

Al de andere negen liepen rondom moeder heen, en pikten al met hun snoetjes in de aarde. Ze vonden het véél prettiger buiten, dan in die benauwde eierschaal.

Ze waren wát gelukkig!

En de Bruine niet minder, nu ze *al* haar tien kindertjes om zich heen zag!

J. LENS.

